

ГИЙОМ АПОЛИНЕР КАРФИЦИТЕ

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

Камуфлирането на малка част от сектора току-що бе привършило.

Реката бе отбита. Едно селце бе преместено. Потокът, който щяха да видят сега вражеските наблюдатели, бе от изрисувано платно, а селцето бе подобно на декор от дъски.

Истинското село и истинската река бяха замаскирани и преправени. Вече не можеха да се забележат и това позволяваше на войсковите части да се придвижват, без неприятелят да разбере. Войниците художници, съдействали за инсценировката, сега вечеряха с охота и оживено бърбеха. Мненията, както винаги, бяха разделени.

— Доброто и злото — каза с известна горчивина дребният Серинян — зависят от обстоятелствата. Ето, ще ви разкажа за моето голямо преживяване. Ще видите как едно просто предрешаване, едно маскиране могат да доведат до добро или зло и голям умник е онзи, който предварително е способен да каже какво ще се получи.

Симона бе дъщеря на търговски посредник, който се бе провинил в злоупотреби. На шестнадесет години имала щастието да се омъжи за стар banker, който я оставил вдовица на седемнадесет. Беше елегантна, хубава и доста остроумна. Запознах се с нея и се влюбих. Ала един двадесет и две годишен момък има защо да се смущава пред млада и бездетна вдовица, при това богата, и затова аз не смеех да кажа на Симона, че я обичам.

Идва войната. Отивам аз при нотариус да изготвя завещание, според което оставях на Симона всичко, притежавано от мен. Одързостих се дотам, че й писах адреса на нотариуса, у когото завещанието бе на съхранение. Добавях, че отивам да се сражавам и ако умра, то ще бъде с мисълта за нея. Заминах още същата вечер.

Когато Симона получава писмото ми, остава толкова трогната от подобно свидетелство за обич, че прави невъзможното, за да дойде при мен. По онова време за жена бе трудно да стигне до фронта. Тя събира сведения, предрешава се като войник и неизвестно как, успява да проникне без спънки във военната зона. И така, ние точно си отдъхвахме от бойните действия, близо до Еперне, когато един новобранец — много изискан, бога ми, и с вид на тиловак — така ме взе на подбив, че за малко да го зашлевя, когато изведнъж разпознах моята Симона и едва не паднах от изненада. През първия отпуск тя се омъжи за мен. Щастието ни бе пълно.

И така, ето едно предрешаване, което бе сполучливо, не ще и дума, но можеше да свърши зле. Най-малкият възможен риск за Симона бе да я помислят за шпионка и да я разстрелят.

После ме раниха. Оздравяването ми се проточи. Един ден някаква приятелка на Симона идва да я търси. Казват ми, че ще излизат, но не можели да ме вземат, защото щели да ходят да им хвърлят карфици.

— Карфици ли? Това пък какво е?

— Най-новият начин за врачуване — ми казва Симона. — Има по-голям успех от гледането на карти, на кафе или на белтък.

— Непременно трябва да видя какво е!

— Невъзможно! — казва ми Симона. — Гледачките не приемат мъже. Биха се притеснявали пред такива умни глави. Пък и хората ще си помислят кой знае какво за домовете им.

— Това да е — казвам на Симона, — ще сторя като теб и ще се предреша.

Пляскат с ръце, маскират ме. Гладко избръснат, общо взето, го докарвам на женичка и ето ни у гледачката на карфици — истинска вещица.

— Някога — казва ни тя с джафкащ глас, гледайки ни иззад чифт силни очила — вземали двадесет и пет нови игли и ги слагали в чиния, където сипвали вода... А пък какво правели магьосниците и врачките с иглата, послужила да се съшие мъртвешки саван, то не е за казване... Днес е разпространено гадаенето по карфици... Тук са тринадесет — тази сте вие, а другата, закривената, представлява целта, която искате да постигнете и изобщо предметът на вашите стремления.

Симона и приятелката ѝ не слушаха: говореха си за тоалети.

В този миг госпожа Одисей хвърля карфиците, но две-три падат извън масата, на моите колене, които аз инстинктивно стисвам.

— Това е мъж! — провиква се дъртата вещица.

Беше ме разпознала по движението, тъй както някога Одисей разпознал Ахил, който, за да си остане в тила по време на Троянската война, се предрешил като жена.

— Мъж е! Ако беше жена, нямаше да стисне колене!

И вдигна шум до бога.

Сконфузих се. Отидохме в участъка, станах за присмех до немайкъде и още не се бях възстановил от раната, когато Симона напусна

семе́йното огнище. Дегизирането ми завърши зле, но можеше да стане и обратното. Жена ми можеше да реши, че съм бил забавен, но тя реши, че съм станал за посмешище. Така че, повтарям, никой от нас не може да знае предварително дали това, което ще стори, ще завърши добре или зле.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.